

Luomua vai ”tehdasmaista”

(Maaseudun Tulevaisuus 29.9.2006)

U.B. Lindström löytää luomusta suurempia satoja kuin tavanomaisesta viljelystä kehitysmaissa (MT 20.9.). Väite vain ei pysty vakuuttamaan, kun tueksi viitatuissa artikkeleissa (Sanchez, Perry) ei esitetä tällaisia vertailuja lainkaan.

Hän viittaa myös tutkimukseen (Pimentel), jossa tuotot olisivat samantasoiset tietämättä, että tämä tutkimus on Science-lehdessä jo kritisoitu puhki ja lopputulemana on, että sen tieto viittaa luomun huonompaan tuottoon.

Vielä kummallisemmaksi asia tulee, kun Lindström hyväksyy myös kemialliset lannoitteet. Eikä siis pidä niitä käytäviä viljelijöitä tyhminä. Mikä siis oli koko alkuperäisen kirjoituksen tarkoitus?

Ainoa taho, jota tällaisen spekulointin voisi kuvitella hyödyttävän, ovat rikkaan maailman luomuviljelypiirit (viljely, kauppa). Niille se tosiasia, ettei luomusta ole maailmanlaajuisesti ratkaisuksi, on aina ollut vähän nolo juttu.

Monesti aiemmin on osoittautunut, että satotulokset luomutarinoissa ovat aina sitä parempia, mitä kauempana luomupelto on kertojasta. Ja tavanomaisen viljelyn ympäristöhaitat kasvavat tarinoissa samassa suhteessa.

Lindström kirjoitti, ettei ”luonnon kestokyvyn ylittävä tehdasmainen tuotanto ole ratkaisu” (ihmisten ruokkimiseen). Taas viitataan kovin kauas? Suomen taitava ja tehokas viljely näyttää pystyvän nostamaan satotasoaan vuosi vuodelta. Suosikaamme siis Suomessa sitä. Se jättää enemmän mahdollisuuksia metsien ja muun luonnon säilyttämiseen.

Ja suuri sato jättää myös enemmän olki- ja juurimassaa maahan, mikä on maan rakenteelle ja pieneliöille tärkeää. Maan ravinteisuus pidetään kunnossa. Viljely on kestävä.

”Luonnon kestokyvyn ylittävää” on pikemminkin perinteinen tuotanto esimerkiksi Afrikan ja Etelä-Amerikan metsät hävittävä kaskiviljely. Ravinnepäästöistäkään ei luomu meitä vapauta. Nimenomaan tehokkaalla viljelyllä, jossa ei satoa uhrata taudeille ja ötököille, saadaan eroosiolle altistuva pinta-alakin minimoiduksi.

Monenlaisia tutkimuksia löytyy. Nostaako nykyaikainen lannoitus ja kasvinsuojelu satoja ratkaisevasti vai ei? Entä onko valtiota, jossa ollaan ilman väkilannoitteita ruuan suhteen omavaraisia, lihaa ja leipää on siis riittävästi pöydässä jokaisella?

Kysyn myös, miksi pitää nielaista koko luomukaava kerralla? Eikö olisi viisainta pohtia yksi viljelytoimi kerrallaan ja yhdistellä tarpeen mukaan menetelmien hyviä puolia eikä karsinoida viljelijöitä kahteen kastiin? Oikeaoppinen kasvinvuorotus, hyvät lajikkeet, lannan oikea käsittely, kalkitus, maan ravinteisuuden tuntemus ja täydennys tarvittaessa väkilannoitteilla sekä rikkakasvien, tautien ja tuholaisten torjunta, ettei muu ponnistelu mene hukkaan.

Johtoajatuksena olkoon mahdollisimman suuri ja hyvänlaatuinen sato kestävästi tuotettuna, sillä se jättää enemmän maata luonnolle ja antaa hyvän hyötösuhteen myös viljelyyn käytetyille polttoaineelle. Ja ruokkii parhaiten maapallon nälkäisetkin.

Matti Pekkarinen, varapj.
Luonnonsuojeluyhdistys Tuottava Maa – Turvattu Luonto ry.